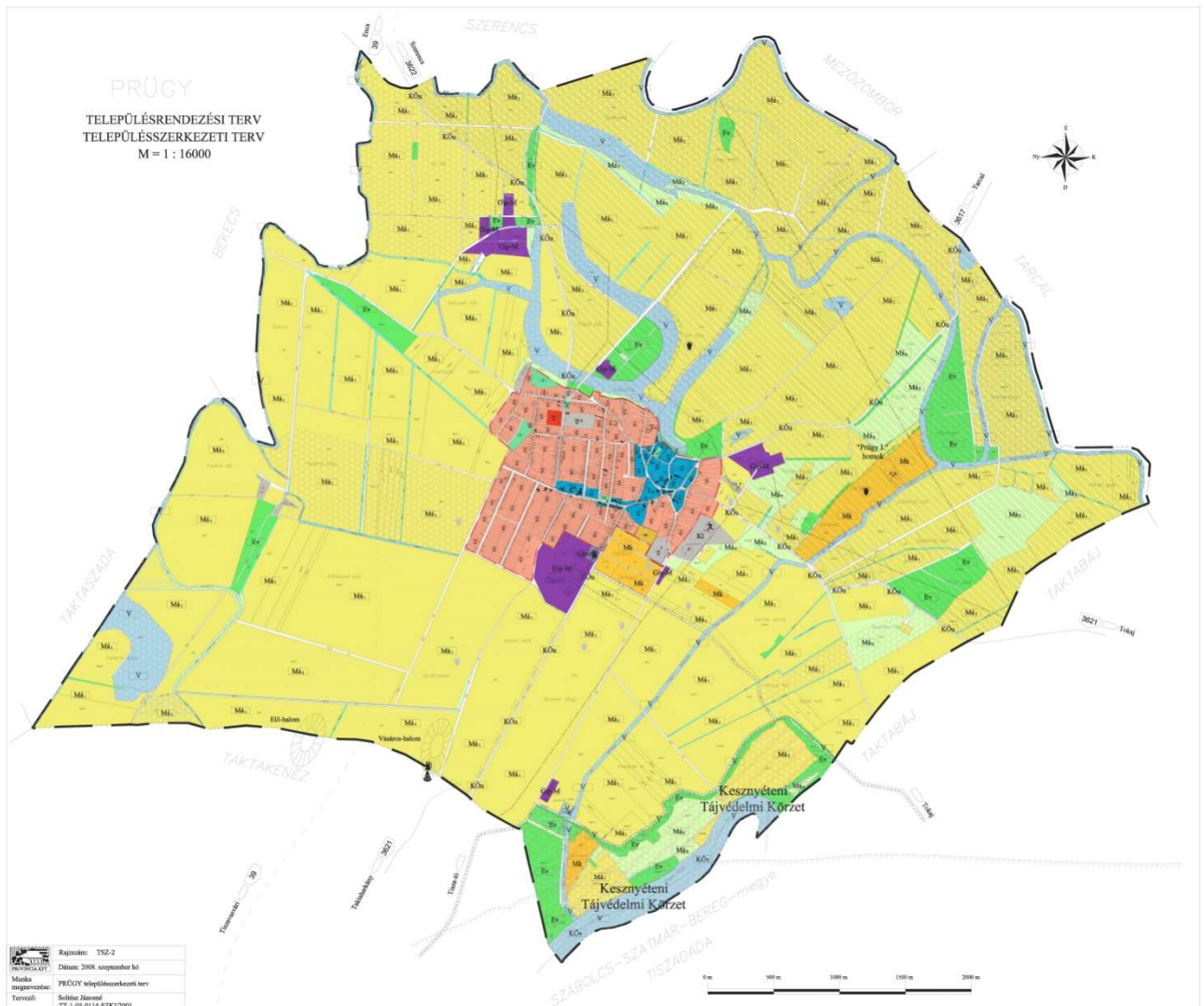

1. függelék a 11/2017. (XII.21.) önkormányzati rendelethez

TERMÉSZETI ÖRÖKSÉG

A természeti örökséggel kapcsolatos védelmet az országos jogszabályok szabályozzák és országos hatóságok biztosítják. A hatályos jogszabályok irányadóak és betartandóak!

(A TAK-ban szerepeltetése tájékoztató jellegű, az érintett nemzeti parkoktól megkapott adatszolgáltatás alapján.)

A település külterületi településszerkezeti terve

A természeti örökséget együttes ábrázolja a település külterületi településszerkezeti terve. A természeti értékek védelme mellett mindenképpen megemlítendő, hogy a település jelentős része alábányászott, ami hosszú ideig építési tilalmat is vont magával.

A külterület jellemző területfelhasználási módjai:

- erdő terület
- vízgazdálkodási terület
- mezőgazdasági terület
- zártkert

Natura 2000

Az Európai Unió ökológiai hálózata

Az Európai Unió által létrehozott Natura 2000 egy olyan összefüggő európai ökológiai hálózat, amely a közösségi jelentőségű természetes élőhely típusok, vadon élő állat- és növényfajok védelmének keresztül biztosítja a biológiai sokféleség megővését és hozzájárul kedvező természetvédelmi helyzetük fenntartásához, illetve helyreállításához.

Az Európai Unió két természetvédelmi irányelvén – a Madárvédelmi- (79/409/EEC) és az Élőhelyvédelmi Irányelven (92/43/EEC) - alapuló, az Unióban kötelezően megőrzendő élőhely típusok, állat- és növényfajok védelmére kijelölt területek hálózata. A Natura 2000 hálózatot a madarak védelmére kijelölt Különleges Madárvédelmi Területek (SPA), valamint az élőhelyek, növény- és más állatfajok védelmére kijelölt Különleges Természetmegőrzési Területek (SCI ill. SAC) alkotják.

A Natura 2000 hálózat kijelölése és fenntartása valamennyi uniós tagállam számára kötelező. Az újonnan csatlakozott tagországok számára a saját Natura 2000 hálózatuk kijelölése a csatlakozás feltétele volt.

Országos ökológiai hálózat

A védett területekhez hasonlóan a megmaradt nem védett természetes és természet közeli élőhelyek sem lehetnek elszigetelt egységek, mivel kis kiterjedésük miatt nem biztosíthatják hosszú távon az élővilág fennmaradását, nem akadályozhatják meg a fajok további eltűnését.

Nyilvánvalóvá vált, hogy az egyes területeket olyan funkcionális rendszerben, ökológiai struktúrában kell értékelni és kezelni, hogy a kisebb-nagyobb élőhelyek összekapcsolása valamilyen módon megvalósuljon.

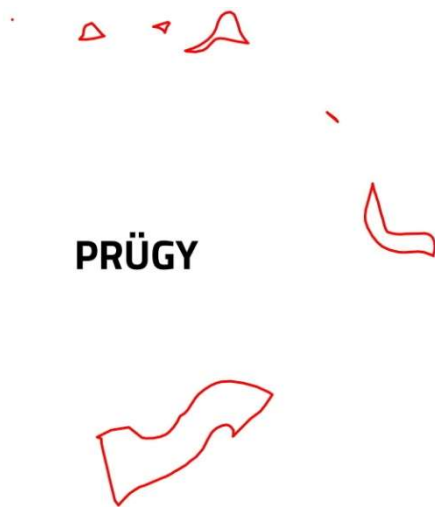
Erre a szakmai megfontolásra az "ökológiai hálózat" rendszerének elismerése épült, amely a 90-es évek elején kulcsfontosságú szakmapolitikai hangsúlyt kapott a nemzetközi,

de különösen az európai természetvédelem terén.

Magyarországon a Nemzeti Ökológiai Hálózat tervezése 1993-ban kezdődött meg az IUCN szervezésében.

A most készülő, az ökológiai folyosók általános szabályozására vonatkozó miniszteri rendelet pedig biztosítja majd az élőhelyek, életközösségek konkrét védelmén túl a közöttük lévő biológiai kapcsolat megőrzésének, fejlesztésének, rekonstrukciójának és kialakításának részletes jogi hátterét.

Tájképvédelmi övezet

Az építmények és más beavatkozások helyszínének, nyomvonalvezetésének helyes megválasztásával, területének lehatárolásával akár meg is előzhető a tájban okozott jelentősebb károsodások, de mindenképpen csökkenthető az utólagos helyreállítás igényei.

Általában elmondható, hogy az építmények elhelyezésénél célszerű törekedni a területi koncentrációra, valamint a természet- és tájképvédelmi szempontból kevésbé értékes területek hasznosítására. A domborzati viszonyok figyelembevétele a helyválasztáskor befolyásolhatja nemcsak az esztétikai hatást, hanem akár az ökológiai viszonyokat is.

A művelési ágak és művelési módok természeti adottságokhoz alkalmazkodó megválasztásával

szintén kiegyenlíthetők a beavatkozások nyomán bekövetkező változások.

A létesítmények fizikai jellemzőinek kialakításánál törekedni kell arra, hogy a meglévő természetességi állapot mind ökológiai, mind esztétikai értelemben minél teljesebben megmaradjon, illetőleg javuljon.

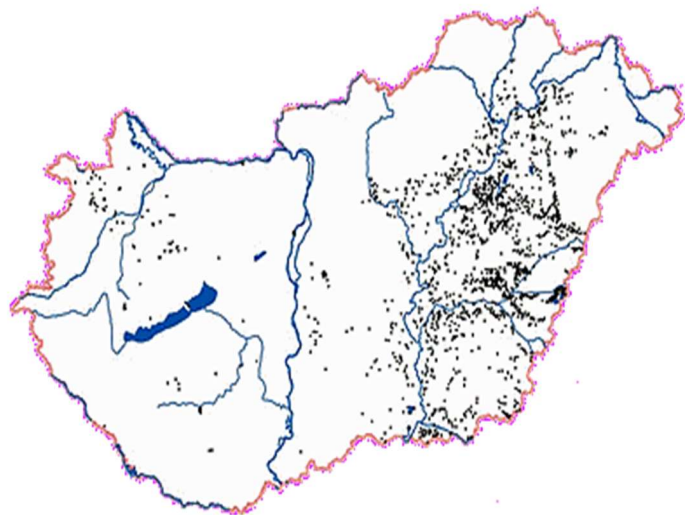
Kunhalom

A kunhalmok mesterséges eredetű földtani képződmények (építmények), amelyek tájképi, régészeti, botanikai, zoológiai és kultúrtörténeti szempontból kiemelkedően értékesek, az Alföld nagytáj sajátos antropogén formakincsei. Kialakulásuk szempontjától függetlenül kunhalomnak tekintendők: a tell-telepek (lakódombok), a kurgánok (sírhalomok), az őrhalmok, a határhalmok és a laponyagok. Általában magasabb, árvízmentes hátakon, kiemelkedéseken, ártér felé eső szegélyeken, folyókanyarulatok közvetlen közelségében helyezkedtek, illetve helyezkednek el. Keletkezésük ideje döntő többségben a réz- és bronzkor szakaszaival egyezik meg, kb. i.e. 2300-tól 750-ig (egyébiránt ez a gödörsíros temetkezési kultúra és a tell-telepek kialakulásának időpontjai is). Méretük változó; átmérőjük 20–90 méter, relatív magasságuk 0,5–12 méter, úgynevezett pajzsméretük 50–160 méter is lehet. Alaprajzuk többnyire a körhöz kezelítő ovális alak, kúp vagy félgömbalakú képződmény. Számuk csak becsülhető, hajdan a Nagy-Magyarország területén belül mintegy negyvenezer lehetett belőlük az Alföldön, mára azonban 1300–1700 még esztétikai látványt nyújtó halom maradt. A civilizáció, az urbanizáció és a nagyüzemi gazdálkodási rendszer felerősödése folyamán különösen e századunk második felétől a halmok súlyos retorziót szenvedtek el. A természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvényben országos védettséget kaptak.

PRÜGY

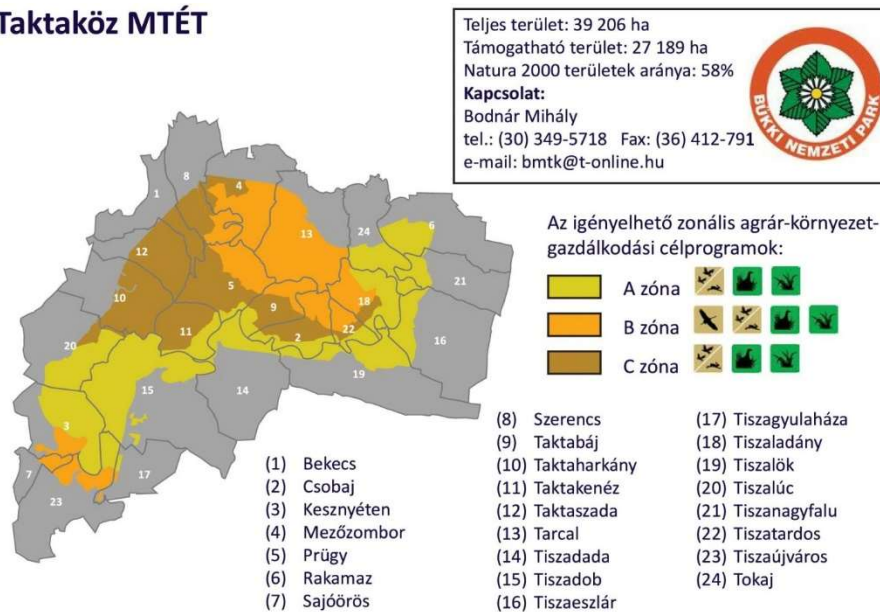
A kunhalmokat a kutatások ma is tájképi, régészeti és növénytani szempontból fontosnak tartják. E mellett számos történelmi esemény, legenda, hiedelem, irodalmi emlékek és egyéb néprajzi kuriózumok fűződnek hozzájuk. Régészeti kutatások támasztják alá, hogy e helyek temetkezési helyként szolgáltak vagy lehettek még őrhelyek, lakóhelyek is. Ezek a halmoknak ismeretlen korú és eredetű emberi építmények, melyek évszázadokig az alföldi táj szerves részei voltak. Valószínűleg a honfoglalás előtti időkben keletkeztek.

A KvVm Természetvédelmi Szakállamtitkárságának „ex lege” védett kunhalom nyilvántartásában szereplő objektumok elhelyezkedése

Magas Természeti Értékű Területek

Taktaköz MTÉT

A Taktaköz MTÉT a Tisza hajdani árterületének része, döntően ma is természetközeli állapotot idéz. Ezek a sérülékeny élőhelyeken a Tisza szabályozása előtt nagyon gazdag növény- és állatvilág volt jellemző, mely az intenzív mezőgazdasági művelés hatására visszaszorult ugyan, de még így is jelentősnek mondható.

A Tisza, a Bodrog, és több kisebb folyó hordalékaiból kialakult síkságból itt -ott kunhalmok emelkednek. A vízrendezés ellenére is vizes élőhelyek sokaságát rejti magába, a Tiszaladány területén lévő Dicse-lapos a nemzetközi Ramsari-egyezmény hatálya alá tartozik, de egyes mocsarak törvény általi védeltséget is élveznek.

A vizenyős területek közé beékelődő, magas természeti értékkel bíró nyílt pusztai gyepek területének aránya a nagyüzemi mezőgazdaság hatására csökkenni kezdett, ami egyben élőhelyek megszűnését, beszűkülését is jelentett e. Mára a Taktaközben túlnyomóan a szántóföldi területhasználat a jellemző, ami magában hordozza a vizek, és a talaj mezőgazdasági eredetű elszennyeződésének veszélyét. A keményfa-ligeterdők még mindig őriznek olyan fajokat, melyek a bükk-kor hűvös klímája idején vándoroltak le a hegyvidékről az alföldi erdőkbe. Ezek a fajok ma már csak reliktumfoltokban képesek fennmaradni. Ilyenek a madárfészek, a hölgypáfrány, az erdei sás a keleti kontyvirág, a csalánlevelű harangvirág, s az erdei tisztesfű. A keményfa ligetek a terület legértékesebb, középhegységi jellegű erdőtársulásai, állományai még sok helyen jó minőségűek. A különleges vizes élőhelyek olyan ritka fajok megjelenését teszik lehetővé, mint a gyilkos csomorika, a tőzgapáfrány, a szálkás pajzsika és a villás sás. A terület másik nagyon jellemző társulása az ártéri kaszálórét, amelyek rendszeres kaszálását az ott előforduló védett növények megőrzésének igénye teszi szükségessé. A vizes élőhelyek, nem csak a flóra fajszaám alakulására hatnak kedvezően, ez a térség az ország legjelentősebb gém fészkelő helye, csak a nagyκόcsag és kanalas gém együtt es állománya meghaladja az 500 egyedet, de a fokozott an védett cigányréce is költ itt . A Zempléni-hegység jelentős természetvédelmi értékét adják az ott költő fokozott an védett , ritka ragadozó madarak és a zárt erdők mélyét kedvelő fekete gólyák, melyek gyakorta keresik fel a közeli Taktaköz táplálékban gazdag területeit fiókáik nevelése, illetve nyári kóborlásai idején. A kiemelkedő kételtű állomány mellett, az emlősök közül említést érdemel a füves élőhelyek és a mocsarak szegély zónáját kedvelő hermelin, valamint a minden jelentősebb víztérben élő, hazánkban nem túl ritka, de európai viszonylatban fokozott an védett vidra állománya.

Az MTÉT célja, hogy a természeti környezet adottságaihoz igazodó földhasználat valósuljon meg a térségben, amely egyben a mezőgazdasági területekhez kötődő fajok megővését segíti elő.